

El cas Gordó

written by Joan Fonollosa | 29 de juny de 2017

El senyor Germà Gordó és diputat al Parlament de Catalunya, escollit en les llistes de Junts pel Sí. El senyor Gordó, ex-gerent de CDC i fins ara militant del PDeCat, ha estat imputat pel cas anomenat del 3% i ERC, JxS i el PDeCat li han demanat que dimiteixi. El diputat Gordó, però, no pot ser obligat a dimitir –tret de sentència judicial ferma, cas del diputat Francesc Homs– i ha optat per deixar el partit i el grup parlamentari i seguir com a diputat no adscrit; una estratègia, per cert, calcada a la que al seu dia va seguir la difunta senadora Rita Barberà.

Aquesta decisió no afecta el problema més vital que actualment té Catalunya: res no fa pensar que a partir d'ara el Sr. Gordó voti en contra de la independència i en el pitjor dels casos serien 71-64 en lloc de 72-63. Així doncs, no ha passat res d'irreparable tret dels aspectes diguem-ne ètics, morals o estètics segons prefereixi el lector. Uns aspectes que, tanmateix, són força greus.

Fins aquí els fets; **ara voldria comentar com es veu aquest cas a la llum de les previsions del text proposat per Constituïm i com s'hauria tractat, en comparació amb la situació actual.** Vull deixar clar que de cap manera pressuposo res sobre l'actuació del Sr. Gordó. La presumpció d'innocència obliga a no donar per fet res que no estigui provat. Només vull tractar del problema polític que es planteja quan un electe es troba en una situació en la qual, per la raó que sigui, hi ha qui troba que hauria de dimitir.

El que sobta més de tot això és que el Sr. Gordó no pugui ser obligat a dimitir. A qui representa el senyor Gordó? Quins ciutadans l'han triat a ell personalment perquè els representi? La resposta a la darrera pregunta és “cap ni un”, però la primera pregunta mereix una resposta detallada. El Sr

Gordó és diputat perquè algú el va posar a la llista en “un lloc per sortir” segons la terminologia usual entre els *apparatxik* dels partits. I si el partit l’ha posat en aquest lloc i és el partit qui recull els vots, sembla lògic que el partit el pugui treure si li sembla oportú: al capdavall els diputats, en realitat, no representen pas als ciutadans sinó el partit que l’ha posat a la llista. **Però pel que es veu als redactors de l’Estatut (i abans als de la Constitució espanyola) els devia fer vergonya posar negre sobre blanc una mostra tan evident que qui escull els diputats no són els ciutadans sinó els aparells dels partits i van deixar aquest residu del que seria una veritable representació popular.** La qual cosa no treu que amb els anys hagin acabat per normalitzar el concepte d’un diputat (o regidor) “trànsfuga”, que és un concepte aberrant si acceptem que els electes representen els electors.

Com s’hauria tractat aquest cas amb el text de Constituïm? En primer lloc, si el Sr. Gordó fos diputat ho seria perquè els electors d’una circumscripció concreta l’han votat a ell personalment, preferint-lo a d’altres candidats. I sí, no podria ser obligat a dimitir perquè cada diputat representa els seus electors i només a ells; una disposició que ara tindria tot el sentit.

I per això mateix, aquests electors –i només ells– també poden fer-lo fora abans d’acabar la legislatura. És per a això que s’ha previst el mecanisme de les eleccions de revocació: si un nombre suficient d’electors de la seva circumscripció així ho demanés, s’haurien de celebrar en el termini de pocs mesos unes eleccions parcials, a les quals el Sr. Gordó es podria presentar, naturalment, perquè podria ser que malgrat tot els electors li renovessin la confiança. El que ens ocupa sembla un cas clar per usar aquest mecanisme democràtic.

Els diputats (tots els electes en general) són, per tant, amos del seu escó, sotmesos només a la voluntat dels seus electors, els únics que li poden exigir que plegui, precisament perquè

són ells els qui han dipositat la seva confiança en aquesta persona perquè els representi. I si malgrat estar imputat li renoven la confiança, ningú no hi té res dir. El poble sempre té la darrera paraula.

Això vol dir que cada electe pot fer el que cregui convenient per tal de defensar els interessos dels seus electors. Les dificultats del President Trump per fer el que vulgui, tot i tenir el seu partit majoria absoluta a les dues cambres, en són un exemple. I també, és clar, pot passar que un diputat canviï d'un grup parlamentari a un altre si ho creu oportú, un fet habitual en democràcies més consolidades: el mateix Winston Churchill, per exemple, abans de ser primer ministre, va canviar de bancada un parell de cops. I no va passar res: **la funció dels electes és servir els interessos d'aquells a qui representen, de la millor manera possible segons el seu entendre, no pas obeir l'aparell del partit.**